

# *Nismo trebali napuštati Provansu*

*Ernesto Wa*

## **INTROITUS:**

### **Le temps**



ako ću ti objasniti promjene u mojoj osobi?  
Ja sam, Marlen, snažno prožet vremenom.  
Ja pamtim njegova ponašanja, njegove smjene.  
Ja osjećam njegov karakter.

I cijeli današnji dan neobično sam pobuđen.  
Zrak je i onda bio ovako zasićen,  
Temperatura je bila posve jednaka,  
A gibanje se primicalo razdoblju posvete.

Trebao bih čitati, ali ne mogu  
Jer sve proživljavam iznova.

I znam da će se rastegnuti mjerilo,  
Udarci će povećati odmak  
I sve će se protegnuti kao i onda.

Pomozi mi, Marlen!

P.S.

Svaki put je sve teže preživjeti taj kronični embolizam misli.  
Dojmovi se nakupljaju u velike grudice i teško protječu.  
Dišem oprezno na granici prsnuća.  
Pomozi mi, M!

## **IMAGO 1**

### **Nous ne devons pas quitter la Provence**

Navikao sam piti mlijeko iz bokala  
I nožem slagati mrvice kruha ispred sebe...  
Bilo nam je dobro tamo.  
Prirodno svjetlo na istočnom prozoru,

Tvoj smijeh dok se brijem ujutro,  
Zaigrane primjedbe na moje smiješne grimase pod britvom  
I onda trk da te slučajno ne zagrlim još zamazan pjenom...

Lagani doručak na balkonu,  
Bijeli stolnjaci  
I kruh koji je do jučer bio zrnata niska...  
Tvoje prozračne haljine.

Sušeno voće i borovnice.  
I volim kad mi brišeš ostatke maslaca s usana.

Nismo trebali napuštati Provansu.  
Više svijeta od tog mi nije trebalo!

## **IMAGO 2**

### **Memor**

Donesi mi nešto toplo da prolijem u pluća  
Možda će ti tako biti topliji moj dah.  
Previše dugo smo promatrali tugu,  
A da nam se ne bi nastanila u očima.

Vrata podruma su vuneni zastor,  
Koji se lako omata.  
Ne volim te prostorije bez svjetla  
U koje si me dovela.

Ja još imam svjetiljku da pronađem krevet  
I zaspem nekoliko godina.  
Ako ostanem dovoljno dugo  
Možda se izbriše i granica.

Šteta što tu ne dolaze samo skrivene želje,  
Nego i strašila.

U podrumu obitava čudovište  
I skriva se u dograđenoj sobi.

Evo i mene, desetogodišnjaka.

Promijenit ću se jednom sasvim,  
Samo budi strpljiva.

### IMAGO 3

#### L'exil

Kakav je to bio strah  
Koji smo preživjeli od sklonjenih pogleda i pomisli na osudu.  
Kojom smo se to snagom odaprla silama  
Koje su nas pritiskale i od zemlje i od ljudi.  
Kako su to naši unutarnji organi izdržali,  
A da se ne rasprsnu,  
Natečeni od radijacije, i prijezira koji se širio valovima nižim od zvuka.  
I ti bijaše polumrtva  
Dok si smišljala izgovore i zagonetke.  
Na silu si jela hranu, samo da me uvjeriš da se ne bojiš.  
Snago moja!

Mi cijeli tjedan nismo jeli.  
Gledajući kako patiš zaboravljao sam da sam i ja jednako obilježen.  
Oprostiti ćeš mi jednom zbog hinjenog optimizma,  
Netko ti je morao odvlačiti pozornost od prevelikog razmišljanja.

Kupovao sam svako jutro nove posudice  
Kako bih ti barem tako probudio želju za hranom.  
Postalo mi je jasno koliko smo se udaljili kada si tog jutra  
nesvjesno obrisala krpom ono što smo zvali "moj komadić",  
Kapljicu meda među prstima.

Puštao sam da sa mnom činiš sve što želiš  
Želeći da tvoja mašta ostane cjelovita.  
Vjerujem da u teškim vremenima ništa nije zabranjeno  
Čak da me oslovljavaš ispod moga dostojanstva i statusa.

Oснаžena vjera u nadnaravno izbavlja.  
Koja nam se nije dogodila.  
A zaslužni smo bili.

#### OFFERTORIUM:

Postoje dva temeljna tipa ljudi – ja i oni koji to nisu.  
A tko je spreman odreći se svoje različitosti da bi mogao ljubiti cijelog mene?  
Što ti misliš, može li se voljeti s daljine,  
Ostati blagonaklon, a čuvati postaje svoje drugačije?  
I što je Bogu trebalo da napusti skloništa očuvana daljinom i neznanjem  
I zakorači tamo gdje se živi bojom i riječima?

## L'image

Naše funkcije su razdijeljene.  
Ti, Marlen, znadeš što znači dati život,  
ali bojim se da ne znaš kako ga potpuno prepoznati.

Onih dana, dok sam bio s njim,  
Kada nas on nije mogao čuti,  
Prolazio sam kroz nešto vrlo fluidno.  
I pred njim, tih dana, ništa nisam mogao zadržati.  
Potpuno sam se osiromašio i izrekao, kao nikad i nikom ranije,  
Da i on može dostojno reći "sve je meni predao otac", prije nego ode.  
On je tada ležao u krevetu  
Kao jedini sjaj moga dostojanstva  
I slika moje biti.  
Ništa njegovo tada mi nije bilo strano,  
Ništa moje sramotno pred njim.  
Ta privlačnost među nama me poosobila.

Ti, Marlen, znadeš što znači dati život,  
ali bojim se da ne znaš kako ga potpuno prepoznati.  
Molim te samo vjeruj mi na riječ.

## EXITUS:

### La léthargie

Ostanimo još malo u beživotnostima,  
Šteta da se poremeti privid vremena što stoji.  
Ako dovoljno umrtvimo gibanja,  
Postić' ćemo vječnost prije nego nas sama osvoji.  
Nemoj se truditi tražiti odgovore,  
Što će nas dvoje kad nam ponestane pitanja?

Živimo u procjepu sretnih vremena  
Nek' ti se ispod jezika nakupi slatkoća.  
Zadrži razinu općenitosti  
I stavi pored nas zdjelu voća.  
Pupoljci mog jezika cvijet su u zametku  
Mirisne riječi ne potpadaju pod konačnosti.

Tako mi odgovara samoća!

## O AUTORU:

Ernesto Wa rođen je u Arlesu, Francuska. Više razrede osnovne i srednju školu završio je u Bjelovaru. Studirao je glazbu te francuski jezik i književnost na sveučilištu u Parizu gdje trenutno kao viši asistent predaje kolegije iz srednjovjekovne književnosti. Kao važno životno postignuće izdvaja to da, unatoč svemu, još uvijek sluša Magazin.

